

да разтърсишъ съзнанието си, да разтърсишъ своя умъ и своето сърдце, въ които се криятъ богатства не само за тебе, но и за твоитѣ ближни. — Има ли право човѣкъ самъ да разтърсва ума и сърдцето си? — Щомъ е силенъ, има право. Ако си боленъ и слабъ, други ще те разтърсватъ. Обаче, законъ е: каквото падне на земята отъ дървото на живота ви, ще го съберете и преброите. Частъ отъ него ще задържите за себе си, а останалата частъ — за своитѣ ближни.

Първата работа на ученика е да се освободи отъ своитѣ лоши навици, които носи отъ миналото. Той не се стреми къмъ освобождение отъ старото, но иска да бжде красивъ. Естествено е човѣкъ да има това желание, но преди всичко той трѣбва да се освободи отъ старитѣ навици. — Защо иска човѣкъ да бжде красивъ? И каква красота желае той? — Човѣкъ иска да бжде красивъ първо за себе си, да задоволи своето естетично чувство. Обаче, той трѣбва да знае, че красота и свобода вървятъ заедно. Свободниятъ човѣкъ е красивъ. Ние имаме предъ видъ вътрешната красота на човѣка, която предава на лицето му подвижностъ. Има една външна красота, при която лицето на човѣка е неподвижно, като картина. Казваме, че свободниятъ е красивъ, но и красивиятъ е свободенъ. Той разчита на красотата си. Дето стъпи, сигуренъ се чувствува. Приятно е да гледате красивъ човѣкъ. Грозниятъ не е свобо-